

RondOm redacteur Yente bezoekt Mijn Engel, Ik Geloof Je van Opera Spanga

Over liefde, schuld en wat je van beren leren kan

LEEUWARDEN – ‘Als je van beren leren kan, van slimme beren leren kan, is dat iets wat je echt proberen moet.’ Deze tekst heb je vast wel eens gehoord. Het is afkomstig uit Disney’s Jungle Boek, de tekenfilm uit 1967 waarin Mowgli opgroeit bij dieren. Het is een fantasieverhaal, maar wel één met tijdloze, wijze lessen. De nieuwste opera van Opera Spanga zit daar ook vol mee. Mijn Engel, Ik Geloof Je bewijst, bijna zestig jaar later, dat je daadwerkelijk van beren leren kan. En daarvoor hoef je niet helemaal naar de jungle, maar naar de Grote of Jacobijnerkerk in Leeuwarden.

In Mijn Engel, Ik Geloof Je leven mensen en beren naast elkaar. Voor hoofdpersoon Irene is dat zo normaal, dat zij zich verloofd met beer Janos. Daar is echter niet iedereen het mee eens. Wanneer haar ernstig zieke vader tijdens een gemaskerd diner wordt geraakt door een kogel, wordt de beer al gauw als schuldige aangewezen.

Tijdens de tachtig minuten durende opera ontvouwt zich de vraag wie de schutter is. Was het inderdaad de beer? Of toch Irene’s verlaafde broer Charles, de haatdragende buurvrouw of haar hopeloos verliefde zoon? Elk van hen heeft een eigen motief, waardoor je als publiek voortdurend op het verkeerde

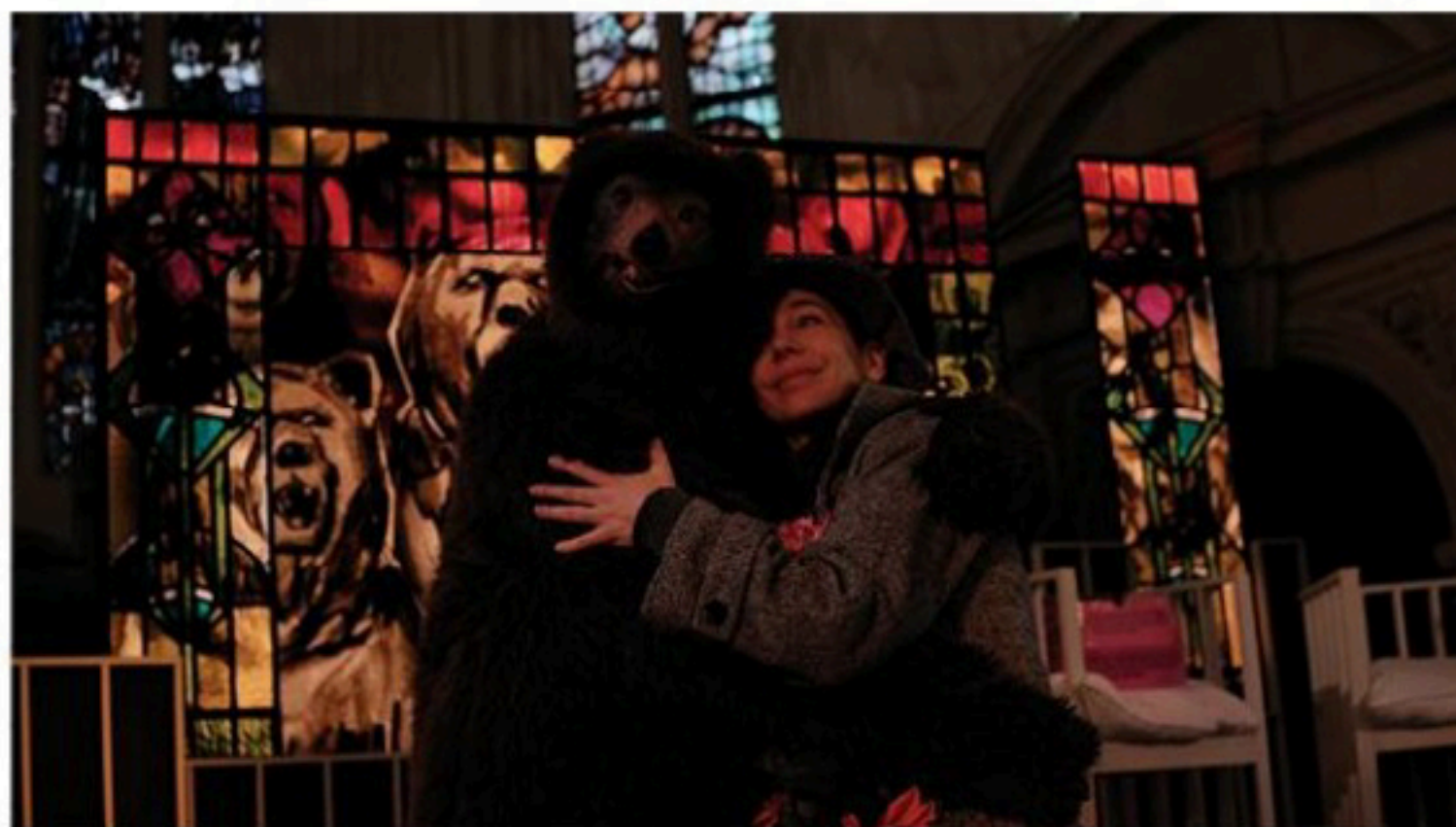

Foto: Robbe van der Vloet

been wordt gezet. Dat roept vragen op: Wat is eigenlijk het motief van de beer? Wordt hij alleen als schuldige aangewezen omdat hij een beer is? En is dat eerlijk? De verhouding tussen mens en dier is een terugkerend thema, maar de opera snijdt nog veel meer onderwerpen aan, zoals verlangen, omgaan met de dood, jaloezie en – niet te vergeten – haat en liefde.

Toegankelijk en intiem

Toch is de opera niet alleen maar serieus. Opera Spanga weet je, ondanks de zware thema’s, meerdere keren aan het lachen te krijgen. Zo staat Dolly Parton opeens op het podium ‘I Will Always Love You’ te zingen en

komt Supermans cape hem verrassend goed van pas wanneer hij een kus van Irene ontvangt. Het is die combinatie van humor en herkenbaarheid die de voorstelling toegankelijk maakt. Dat er in het Nederlands wordt gezongen, er ondertiteling is én zang regelmatig wordt afgewisseld met alleen spel, draagt nog eens extra bij aan die toegankelijkheid.

Hoewel de voorstelling zich afspeelt in de Grote of Jacobijnerkerk – een kerk die haar naam eer aandoet en inderdaad erg groot is – is de setting intiem. De stoelen staan opgesteld in slechts een gedeelte van de kerk, dichtbij het podium. Op een scherm erachter

worden kleurrijke illustraties vertoond, inclusief bijpassende geluidseffecten. Die ondersteunen niet alleen het verhaal, maar houden ook de aandacht van het publiek vast. En dat is best een uitdaging, in een gebouw met metershoge muren.

Vanuit het hart

Van de vragen die tijdens de whodunnit-opera bij je opkomen, blijven sommige onbeantwoord. Dat is juist de kracht. Het spoort aan tot nadenken en nodigt uit tot gesprek. Zoals tenor Koen Masteling me eerder vertelde tijdens een interview over het verhaal: “Wat je meeneemt, zal voor iedereen anders zijn.”

Wat ik onder andere meeneem, is een duet tussen Irene en de beer. Daarin wordt gezongen dat mensen denken vanuit hun hoofd, en dieren vanuit hun hart. In een ander duet gaat het over de kracht van haat tegenover die van liefde. Wat zou er gebeuren als wij mensen ook denken vanuit ons hart? Als liefde overwint? Zou de wereld er dan anders uitzien? Ik denk het wel. En ik denk dat dat iets is wat je van beren leren kan. Klinkt wat mij betreft als iets wat je echt proberen moet.

Er zijn nog kaarten beschikbaar voor Mijn Engel, Ik Geloof Je op 5, 6, 7 en 8 maart. Deze bestel je via www.operaspanga.nl.